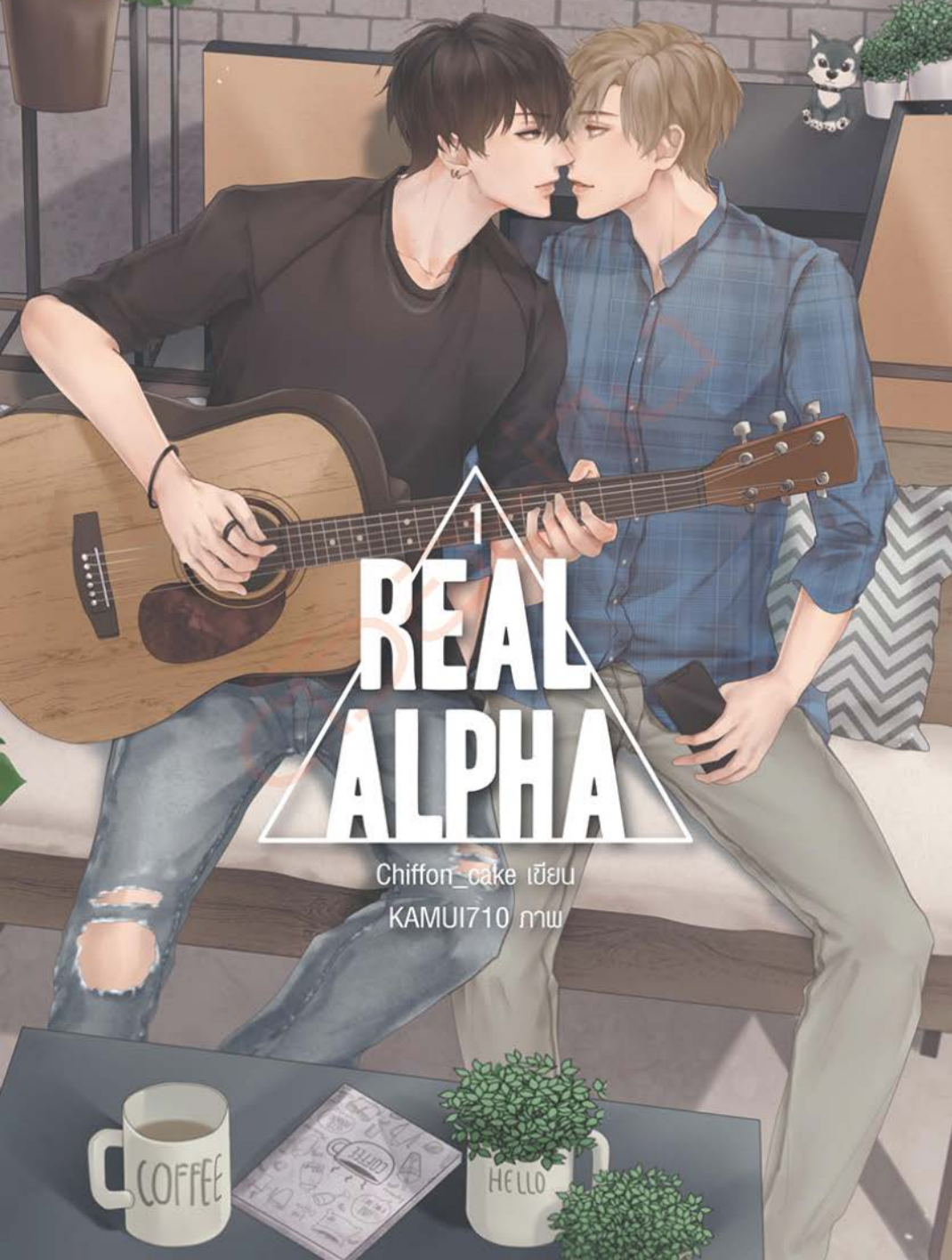

REAL ALPHA

Chiffon_cake เขียน
KAMUI710 วาด

Real Alpha 1

Real Alpha 1

Chiffon_cake ใช้นู

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2297-9

ภาพปก KAMUI710

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

เสื้อสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้ฉันใด 'ธนู' กับ 'รบ' ก็อยู่ที่เดียวกันไม่ได้ฉันนั้น เพราะเมื่อสองหนุ่มคนดังประจำคณะศิลปกรรมศาสตร์เจอหน้ากันทีไร เป็นอันต้อง เชือดเฉือนกันทางสายตาและวาจาอยู่ร่ำไป ขนาดที่ว่าทุกผู้ทุกคนในคณะ (รวมไปถึง นอกคณะ) ต่างรู้จักตีตีพิพท์ความไม่ลงรอยของพวกเขาเป็นอย่างดีเลยล่ะะ ยิ่งต่างฝ่าย ต่างก็เป็นเสมือนท่านผู้นำของแก๊งด้วยแล้ว จะให้กลักรลั่นศักดิ์ศรี ยอมสงบศึกกันง่าย ๆ แบบนั้นก็ไม่มีทางอยู่แล้วใช่ไหมล่ะคะ

แต่ก็ใช่ว่าพวกเขาจะเขม่นกันโดยไม่มีมูล เพราะมีไฟป้อมมีควัน ถ้ำไม่ได้ เป็นเพราะมีเหตุบางอย่างกันมาก่อน ทั้งคู่ก็คงจะไม่ همینขึ้นหน้ากันขนาดนี้แน่นอน แต่ต้นเหตุความขัดแย้งระหว่างหนุ่มสุดฮอตสองคนนี้จะใช่ว่าเป็นอะไรนั้น ต้องไปหาคำตอบ ใน 'Real Alpha' เล่มหนึ่งกันเลยค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

เรื่องราวความรักของผมกับคนคนหนึ่ง
คนที่ไม่เคยนึกฝันมาก่อน...ว่ามันจะรักผมมากมายขนาดนี้

EP.0

[รบ]

[เรียรบ...ช่วยด้วย]

"เหยื่ออะไรอีกล่ะ นี่ปิดเทอมนะ"

[ควายธนูกับแก๊งของมันอะดิ...]

"..."

[...]

"สัดเอ๊ย"

[...]

"ที่ไหน"

จะบ้าตาย...ปิดเทอมแท้ๆ แทนที่จะเอาเวลาไปนอนกสสาวหรือไม่ก็ไปทำอะไรที่มีประโยชน์ทำไมเพื่อนๆ ของผมถึงได้ไปมีเรื่องกับแก๊งเอกดนตรีที่ไม่ค่อยชอบขึ้นหน้ากันกับแก๊งเอกการแสดงแบบพวกเรา

รู้แหละว่าสักวันเมื่อก็ด้องมีเรื่องกันอีกเหมือนอย่างที่ผ่านมา...แต่ครั้งนี้มันแปลกออกไป

...แปลกออกไปมาก

ผมไม่ออกไปเจอหน้าไอ้ควายธนูเลยสักนิด...ยิ่งคิดไปถึงเหตุการณ์เมื่อสัปดาห์ก่อนผมก็ยิ่งอยากมุดเข้าไปอยู่ใต้ผ้าห่มแล้วเอาหน้าพุดลงกับ

หมอนซะ แต่ก็นะ...เพื่อนแม่ต้องการความช่วยเหลือ จะให้ผมเพิกเฉยต่อไปก็คงทำไม่ได้

ความเจ็บปวดที่สะโปกยังคงมีอยู่นิดๆ ชวนให้นึกถึง...

ถึงแม้ว่าเหตุการณ์นั้นมันจะผ่านมาแล้วก็ตาม แต่ผมก็ยังอดที่จะผลอดคิดไม่ได้ หากจะพูดว่าผมอยากลืมก็ใช่ แต่จริงๆ มันก็ไม่ได้แ่ยขนาดนั้น...

มันออกจะ...ดี

เฮ้อ ผมแค่ไม่อยากยอมรับตรงๆ อะ

รพพามาถึงที่หมายเร็วว่าที่คิดจนแอบคิดว่าไม่ทันได้มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจเลย หัวใจของผมเต้นแรงผิตจังหวะเพราะรู้ว่าสาร์วางสูงๆ ของคนที่สูงที่สุดในกลุ่มผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงนั้นมันเป็นใคร

มันคือธนู หรือควายธนูที่ผมกับเพื่อนๆ พากัน (แอบ) เรียก

ดูจากสภาพการณ์แล้ว เพื่อนผมมันคงไปซัดขาไ้แก๊งนี้ไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง ผมใช้สายตาประเมินสถานการณ์อย่างรวดเร็ว ที่จริง...ผมไม่อยากให้สายตามันว่างพอที่จะไปสบตาใครเข้านะ

โอ้ย...ทำไมกูต้องมากระดากอายกับอะไรแบบนี้ด้วย

"เกิดอะไรขึ้น" ผมถามเพื่อน

"รตเียก้องเข้ามาจอดอย่างเหี้ย...แล้วมันก็เฉี่ยวรตผม" ชู้ตกระซิบ

ดวงตาของผมตวัดมองไปที่ก้องทันที...แม่เงี้ย เฉียดไปประมาณสิบสององศา สายตาของไ้ธนูมันกำลังมองมาที่ผมแน่ๆ ผมรู้ดี...ไม่ได้ตั้งใจเห็น แต่มันก็เห็น

นี่ผมเห็นมันจริงๆ นะ

"ชู้ฟองเฮี้ย" ไ้ธนูถ่มน้ำลายลงพื้น

"มึงจอดเหี้ยเองหรือเปล่าชู้ต กินเส้นแบ่งของสัดๆ" ก้องตอกกลับนิ่มๆ มันดูโหดอยู่แล้วโดยไม่ต้องใช้ความโหดของไ้ธนูเข้ามาช่วยเสริมเลยสักนิด

"กูจอดกินเส้นก็จริงแต่มึงก็ไม่จำเป็นต้องมาเฉี่ยวรตกูปะวะ" ชู้ตทำท่าจะพุ่งเข้าใส่ "มึงรู้ว่าเป็นรตกูไ้มั้ย...มึงตั้งใจจะเฉี่ยวรตกู!"

ผมเอาแขนตัวเองไปขวางตัวเพื่อนไว้ กลุ่มเราเสียเปรียบกว่าไ้ธนูซะหมี

พวกนี้หลายต่อหลายเท่านัก ผมไม่อยากให้ใครเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยง

เพราะผมยังต่อรองกับมันได้...หวังว่านะ

เป็นครั้งแรกที่ผมตัวต๋อยตาไปมองธนู...มันกำลังจ้องมองมาที่ผมด้วย ดวงตาเฉยชาไร้ความรู้สึกเหมือนเซนเคย์ ผมไม่เคยรู้สึกขวยเขินกับสายตาแบบนั้นจนกระทั่งตอนนี้...แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังต้องมองมัน เพื่อที่ผมกับเพื่อนจะได้เป็นอิสระจากสถานการณ์นี้สักที

ทุกคนมองธนูอย่างรอคอย...เพื่อนผมรอฟังว่ามันจะเคลียร์เหตุการณ์นี้หรือไม่ ส่วนเพื่อนผมรอฟังว่าจะพุ่งเข้ามาต่อยมกับเพื่อนดีหรือไม่

ทุกอย่างขึ้นอยู่กับธนู...ผู้นำผู้โหดร้ายของโลกใบนี้

แต่มัน...คนที่มีความกล้าหาญเหลือกว่าใครในที่นี้กลับนิ่งเฉย จ้องมองแต่ใบหน้าของผม

ผมมองตอบด้วยสายตาที่คิดว่าน่าจะพอต่อรองกับมันไหว ถึงแม้ว่าเราจะผ่านคำเตือนซึ่งร่วมกันมา...แต่เราก็ไม่ได้มีสถานะอะไรมากไปกว่าคนคณะเดียวกันที่มันได้กันเอง

ดวงตาของมันมองไล่ระดับลงไปช้าๆ จากดวงตาของผมสู่ปลายจมูก... สู่ริมฝีปาก

มันจ้องริมฝีปากผมอยู่แบบนั้น...

ผมรู้สึกว้าวุ่น เริ่มมากระจุกรวมอยู่ที่แก้ม ผมต้องหน้าแดงมากแน่ๆ เพราะไอบ้านี้มันยังไม่ยอมหยุดจ้องปากของผมเลย

มันไม่หยุดอยู่ที่ปากครับ...มันเลื่อนลงมาเรื่อยๆ จนกระทั่งมองไปทั่วทั้งตัวผมนั่นแหละ

ปลายคางสู่บริเวณอก

จากอกสู่หน้าท้อง

จากหน้าท้องสู่...ไวยยยยย ไอ่เห้ยยย มึงหยุดมองได้แล้ว!

จะบ้าตาย ในที่สุดผมก็หลบตามัน...รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ธนูมันลั่นว้าวาเสียงดัง

"ก๊อง...มึงจ่ายค่าซ่อมรถให้ไอ้ขี้ตไป"

อึ้งแตกกันไปหมด

แม้กระทั่งผมยังงุนงง...นับประสาอะไรกับคนอื่น ไอ้ชุดนี้ถึงกับเขย่า
ชายเสื้อผมอย่างไม่เข้าใจว่าผมทำได้ยังไง ทำไมถึงส่งสั่นผ่านสายตาได้

กูไม่ได้ทำอะไรเลยเว้ยยยย

ก็องดูไม่เข้าใจที่ตัวเองต้องจ่ายเงินทั้งๆ ที่ชุดมันก็ผิดเหมือนกัน (ครับ...
ชุดมีส่วนทำผิดจริง ใครเขาจอดรถล้ำเส้นแบ่งช่องกันบ้างอ้อบ้า) แต่มันไม่กล้า
ขัดทานผู้นำของมันเป็นจริงได้แต่ก้มหน้าก้มตาหยิบเงินออกมาจ่ายด้วยท่าทีที่
ไม่เต็มอกเต็มใจอย่างยิ่ง

"ชุด" ผมพูดกับเพื่อน "มึงก็ผิดนะ"

มันทำหน้าจ๋อยสนิทก่อนจะยกมือขึ้นห้ามก้อง

"ไม่เป็นไรไม่ต้องจ่ายก็ได้" มันพูดกับเพื่อนต่างสาขาที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม

"เอ็งจี้...โทรให้ประกันมาจัดการดีกว่าจะได้จบ" การ์ด (ออกเสียงว่า
'ก๊าด') คนสวยของผมยกโทรศัพท์ขึ้นพร้อมกับกดโทรหาประกันอย่างที่พูด

ที่แท้พวกแกก็ต้องการอวดเบ่งใส่กันเฉยๆ ไม่ได้ซีเรียสกับเรื่องรถใคร
จะเป็นร่อยมากเท่าไรหรอก ผมรู้ดีแน่แท้เลยที่เดียวว่าเพื่อนผมซึ่งน้ำหน้า
ไอ้พวกเอกดนตรีนี่กันมากแค่ไหน ส่วนไอ้พวกนี้ก็ไม่ชอบขึ้นหน้าพวกเอก
การแสดงอย่างพวกผม

พอมีเรื่องกัน...ก็อยากจะหน้าขึ้นกันเป็นธรรมดา

แต่ใครจะรู้ว่าคนที่ควรจะกระซอกคอเสื้อผมกับเพื่อนแล้วไล่ตอยหน้า
เรียงคนอย่างไธธูมันจะยอมง่ายๆ พอการ์ดคนสวยเอ่ยปากว่าจะโทรเรียก
ประกัน มันก็เดินเสียงออกไปยืนไกลๆ กับเพื่อนๆ ตัวใหญ่ของมันอย่างก้อง
โฮม และยู ส่วนผมก็ยืนอยู่กับชุด เปียร์ และจูน

แม่ง...อยู่กันครบแถมเหมือนกับว่าเวลานี้ไม่ได้ปิดเทอมกันอยู่เลย

"งซิบ...มึงไปทำอะไรไอ้ธูมาวะ ทำไมมันยอมมึงง่ายๆ แบบนั้น" เปียร์

พูดเสียงค่อยเพราะกลัวไอ้โหดอย่างธนูมันจะได้ยิน แต่รายนั้นกำลังคุยกับเพื่อน ด้วยสีหน้านิ่งๆ อยู่...คงไม่ได้ยินอะไรหรอกมัง

"ปกติมันไม่ยอมใครเลยไม่ใช่หรอ ในสถานการณ์ที่มีคนอื่นผิดด้วย เหมือนกันแบบนี้ คนอย่างมันต้องสู้ให้ฝ่ายตัวเองถูกจนถึงที่สุดสิ" จุนเอ่ยบ้าง ผมไม่กล้าแม้แต่จะเอื้อนเอ่ยคำใด...

"โทษทีนะซู้ต" ผมเลือกจะพูดกับเพื่อนอีกคนแทน "บางอย่างก็ไม่ควรมีเรื่องใครจะต่อยชนะใครเข้ามาเกี่ยววะ"

"ครับ ผมเข้าใจ ไม่เป็นไรครับ" ซู้ตตอบให้ผม "แต่ผมก็งงเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ เนี่ย...ธนูยอมคุณรบง่าย ๆ ได้ยังไง ไม่ไว้วางใจด้วย เอาแต่มองหน้า แล้วก็...ยอม ง่าย ๆ แบบนี้เลยเนี่ยนะ"

ผมไม่รู้จะพูดยังไง...เพราะผมเองก็ไม่เข้าใจว่าคนอย่างมันมายอมผมทำไม

มันคงไม่เกี่ยวกับเรื่องคืนนั้นเมื่อหนึ่งอาทิตย์ที่แล้วหรอกนะ
แม่งเอ๊ย ให้ตายสิวะ นี่ผมหน้าแดงอีกแล้วไซ่มั้ย...

ไม่รู้เรียกว่าเป็นจังหวะชิตคอมหรือเปล่าที่ธนูมันกำลังมองมาที่ผมในตอนนั้นพอดี

ไม่หรอก จังหวะชิตคอมผมต้องยืนฮาแตกสิ...

ไม่ใช่ยืนเซินแตกแบบนี้

EP.1

[รบ]

หนึ่งสัปดาห์ก่อน

กลุ่มของผมมีประเพณีอย่างหนึ่งที่ปฏิบัติกันมาหลายปีเวลาที่มันวันเกิด
ของใครคนใดคนหนึ่งในกลุ่ม... ประเพณีนั้นมีชื่อว่า 'การสุมคุ่นอน'

วันนั้นเป็นวันเกิดของผมครับ ผมคือคนที่จะต้องโดนสุมคุ่นอนในคืนนั้น
ซึ่งก็ไม่ได้มีอะไรยุ่งยาก เพื่อนๆ ของผมจะจัดคุ่นอนไว้ให้ในห้องมีเตียง ของ
โรงแรมที่พวกมันจองไว้ (โรงแรมประจำ... กลุ่มของเราใช้งานกันบ่อย) พวกเรา
เป็นเพื่อนกันมานานนมย่อมรู้จักกันดีว่าเจ้าวันเกิดนั้นมีสเบ็กที่ชอบเป็นยังไง

ไม่เคยมีครั้งไหนๆ ที่พวกมันจะทำให้เพื่อนผู้เป็นเจ้าวันเกิดผิดหวัง...
ผมไม่ได้คาดหวังอะไรมากกับการสุมคุ่นอนของผมในครั้งนี้ พวกมันก็คงจะจัด
หนุ่มเอบางร่างน้อยหน้าตาน่ารักมาให้ผมเหมือนปีสองปีก่อน แม้จะเพ็งนอน
กับคนโหดแบบนั้นไปเมื่อสองวันที่แล้ว แต่ผมก็ไม่ได้รังเกียจที่จะได้นอน
กับใครสักคนที่หุ่นดีและหน้าตาหมดจดงดงาม

ก็แหม... ผมไม่ใช่พวกมือถือสากปากถือศีลนะครับ ผมเป็นคนกาม
ก็ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนกามเหอะ... คนอย่างผมไม่มีวันสร้างภาพอะไร
ให้เหนือयरอก

'ห้องนี้เลยครับ คุณรพอย่าเข้าผิดห้องล่ะ' 'ไอ้ขี้ตู่ เพื่อนตัวเล็กของผม

ตบปากผมพร้อมทำหน้ากระริ้น เหมือนแม่งตีใจมากที่จะได้ส่งเพื่อนอย่างผม
เข้าหอในคืนแรกของวันแต่งงานเนอะ

'รู้แล้ว' ผมรับคำมัน 'เด็ดแน่ใช่ปะ'

'ก็ต้องเด็ดสิครับ'

...

'เขาคือตัวท็อปของเอกคนตรีเลยนะ ครับ'

ดวงตาของผมเบิกกว้างด้วยความตื่นเต้น ตัวท็อปเอกนี้มันจะมีสักกี่คน
กันวะที่เป็นสเปกผม

ต้องเป็นคนที่มีชื่อว่าการ์ดแน่เลยวะ

...เห้ย ถ้าใช่จริงๆ ผมจัดมากกว่าหนึ่งยกแน่ คนนี้ผมมองมานานตั้งแต่
มันอยู่ปีหนึ่งแล้ว อยากกินมากๆ มานานสามปีแล้วแต่ก็กินไม่ได้ เนื่องจาก
เพื่อนแม่งโหด

ตอนนั้นคิดถึงเพื่อนคนหนึ่งของมันแล้วก็เหิง...ผมไม่เคยชอบหน้าเพื่อนมัน
คนนี้เลยแม้แต่นิดเดียว

มันหล่อกว่าผม รวยกว่าผม แถมยังชอบแย่งหนุ่มน้อยหน้าหวานที่ผม
เลี้ยงเอาไว้ไปนอนกเอง

ช่างมัน...ผมจะขอโยนมันทิ้งไปก่อน อีกไม่กี่นาทีผมก็จะได้ขึ้นสวรรค์
กับน้องการ์ดแล้ว (รุ่นเดียวกันแต่ผมดันอยากเรียกเขาน้องอะ แฮะๆ) ฉะนั้น
อะไรที่เป็นรางวัลตราของนรกผมจะสะบัดมันทิ้งไปเสีย...

ผมส่งสายตาบอกลาไอ้ขี้ตเพื่อนรักอีกรอบ มันรีบกระโดดโหยงเหิง
'ไปกดลิฟต์' ท่าทางจะอยากรายงานเพื่อนที่รออยู่ข้างล่างเต็มแก้วว่าผมกำลัง
จะไปสู่ประตูสวรรค์ ผมยิ้มมุมปาก...เขย่ากุญแจห้องสองสามครั้งก่อนจะ
หมุนกุญแจที่ลูกบิดประตูหน้าห้องแล้วเดินเข้าไป

ในห้องกลิ่นหอมจัด แม้จะมีมืดและมีเพียงแสงไฟรั่วจากภายนอก
แต่มันก็ทำให้ผมรู้สึกตื่นไปหมดทั้งตัว...บรรยากาศที่ชวนลึนทำให้ผมเกิด
ความตื่นเต้น ก่อนความรู้สึกนั้นจะแปรเปลี่ยนเป็นความแข็งข็งขึ้นเริ่มต้นที่
ตรงกลางหว่างขา

‘โอ้รอบ...’ ไล้เห็นเอี้ย มึงยังไม่ได้เห็นหน้าน้องการ์ดเลยด้วยซ้ำ

ผมยิ้มเบาๆ ให้กับตัวเอง นึกอยากเห็นหน้าการ์ดแล้วรีบจัดการเผด็จศึกให้เสร็จสรรพ แต่ดูเหมือนว่าการัดจะยังไม่ยอมโผล่หน้ามาให้ผมเห็น

บางที่เขาอาจจะทำให้ผมลุ่มเพื่อเพิ่มความน่าตื่นตันทักได้

ในสถานการณ์แบบนี้...ยังทำให้ผมลุ่ม ไล้ นั่นผมก็ยังไม่ตื่นตัว

‘การัด’ ผมเอ่ยเรียกเบาๆ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเียบเสียงนานเกินไปแล้วผมให้เกียรติคนสวยแห่งเอกดนตรีเพราะบางที่การัดอาจจะต้องการปิดบังตัวตนก่อนก็ได้ ‘กูรบ เอกการแสดงนะ’

‘ไล้สดเอี้ยยย ตื่นตันทักมาก

ระหว่างที่ผมกำลังกระหึ่มยิ้มอยู่คนเดียว... จู่ๆ ก็มีใครคนหนึ่งเดินมาที่ข้างหลังของผม

หมับ

การ์ดเข้ามาออกผม... ตัวของการัดใหญ่กว่าที่ผมคิดเอาไว้ มีหน้าซ้ำยังแน่นเฟิร์มไปหมดทุกส่วนสัดอีกต่างหาก ผมเคยเห็นการัดแต่ห่างๆ และเขาก็อยู่ในชุดนักศึกษาตลอด บางทีภายใต้ชุดนักศึกษานั้นอาจจะเต็มไปด้วยความพิถีพิถันก็ได้

โห... ถ้าใช่จริงๆ ผมต้องบันทึกวันนี้เอาไว้ในประวัติการมีเซ็กซ์ของผมเลยนะ... ปกติแล้วคูนอนของผมมีแต่หนุ่มน้อยหน่อมแน่นน่าทะนุถนอมไม่เคยมีสักครั้งหรอกที่จะเป็นพวกพิตแอนด์เฟิร์มนะ

แม้จะไม่คูนเคย แต่ถ้าเป็นการัด... ผมยอมทุกอย่าง

เขาคือคนที่ทำให้ผมมีความคิดหนึ่งผั่งอยู่ในใจว่า ‘ถ้าได้สักครั้งจะตั้งใจเรียน’

อยากจะโทรไปบอกแม่ซะตั้งแต่ตอนนี้อย่าว่า ‘แม่ ผมจะได้เกียรตินิยมก็คราวนี้!’

จุกของการัดผั่งลิกลงมาที่ซอกคอของผม... เขาสูดกลิ่นของผมเข้าไปเต็มรักซะจนผมขนลุกเกรียวกราว การัดไม่เหมือนที่จะต้องเขย่งปลายเท้าหรือโง่ ผมสูงกว่าการัดตั้งเยอะแต่เขากลับทำแบบนี้กับผมซะได้

ผมไม่อยากให้คู่บนอนกตติมศักดิ์ที่เป็นของขวัญวันเกิดของผมเหนียวตั้งแต่ตอนที่เกมรักยังไม่เริ่มหรอก

ผมหันไปประจันหน้ากับการัด... แวบแรกที่รู้สึกก็คือเงาตะคุ่มนี้ดูไม่เหมือนการัดยังงี้ก็ไม่รู้ ตัวก็ดูใหญ่ขึ้น ส่วนสูงก็ดูเพิ่มขึ้นที่สำคัญ... เจ้าของกล้ามเนื้อแน่นพิถีพิถันที่กำลังดึงตัวผมเข้าไปหาพร้อมกับจับนิ้วเนียนี่มัน...

ไม่... ไม่นะ... ไม่น่าจะใช่การัดแล้ว!

เสียอย่างผมไวต่อการสัมผัสมากกว่าการมองเห็นนะครับ!

ผมผลักอีกฝ่ายสุดแรง มันคนนั้นผละออกไปไกลจนใกล้สวิตช์ไฟ มือของมันกดเปิดไฟให้ห้องทั้งห้องสว่างจ้า

แม่งเอี้ยยยยยย

คนคนนี้นั่นคือตัวท็อปเอกดนตรีก็จริง แต่มันไม่ใช่ตัวท็อปในแบบที่ผมต้องการ

ไอ้เหี้ยนี่มันชื่อว่าธนู เพื่อนรักของการัด คนที่ผมซิงก์ชิ่งหนา

'คิดจะเอาเพื่อนกูเหรือ' มันแฉะยี้ม่ออย่างน่ารังเกียจ... ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของมันทีละเม็ดๆ ลงมาจนเห็นถึงรอยที่ร่องอกแน่นชัดเจน

มันแซบเกินคำบรรยาย... แต่แล้วยังงี้ ผมกับมันคือไต่ป่ะเดียวกัน

เราสองคนเป็นลูกเหมือนกัน!

'เซี่ย' ผมก้าวถอยหลังกรุดจนชิดเตียง เพราะอีกฝ่ายมันตรงรี่เข้ามาหาผมพร้อมกับทำสีหน้าเหมือนเสือที่กำลังจะขย้ำเหยื่อ 'มึงใจเย็นๆ นี้อาจจะเป็นการเข้าใจผิด'

'เข้าใจผิดเหรือ' เจ้าของมันกดลำตัวผมให้นอนราบลงไปกับเตียง ผมพยายามขัดขึ้นแต่สู้แรงคนที่อยู่เหนือร่างกายของผมไม่ได้ 'เพื่อนมึงแม่งมากวนเพื่อนกูตลอดทั้งวัน... วันสอบวันสุดท้ายแท้ๆ แต่ดันมากวนเพื่อนกูจิตใจพวกมึงทำด้วยอะไร'

เฮ้อ แล้ววันสอบวันสุดท้ายต้องทำตัวยังงี้วะ ต้องห้ามกวนเพื่อนร่วมคณะ แต่อยู่ต่างสาขาเงี๊รวอ

'ธนู...คือ...' ผมกับมันตัวเท่ากัน แต่ผมแข็งแรงน้อยกว่า กล้ามของมัน ทำเอาผมรู้สึกได้ว่ามันต้องขึ้นใจผมได้อย่างง่ายดายแน่ ถ้ามันคิดจะทำ...

มันเหยิกตรงที่ว่าแค่คิดภาพบ้าง นั่น...ผมก็อดกลืนน้ำลายไม่ได้ขึ้นมา ซะอย่างนั้น

มันใช้เวลามั้ยไอ้รบ!

ความกามของผมนี่มัน...น่าตบป้องหูชิบ

'มันอาจจะเป็นการเข้าใจผิดกัน' ผมพยายามทำให้อีกฝ่ายผละออกไป จากผมสักที แต่ธนูแถมอย่างกับควาย มันจับแขนทั้งสองข้างของผมให้ วางเหนือศีรษะ จากนั้นก็เลื่อนโบหน้าดังมามันเข้ามาใกล้ๆ

เคยคิดมาตลอดว่ามันเป็นผู้ชายที่หน้าสวยชัดเป๊ะ แต่ไม่คิดว่ามัน จะเป๊ะไปทุกส่วนแบบนี้

ทุกอย่างพอเหมาะพอเจาะไปหมด...ดวงตาคมกริบรับกับแนวโค้งของ คิ้วคดกนา ผมสีดำสนิทยาวปรกหน้าผากเกือบจะปิดดวงตา จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากเล็กบางเฉียบ...

นี่ถ้ามันตัวเล็กกว่านี้ อ่อนแอ้นกว่านี้...ผมคงไม่ขายตาแลกราร์ดเลย แม้แต่นิดเดียว

ผมจะมองแต่เพื่อนของเขาอย่างธนูคนนี้

ช่างเป็นอะไรที่ดังาม

'เข้าใจผิดเหวอ...' ธนูดูขุนเคื่องแต่ก็ไม่ได้ดูนเฉียวรุนแรง ผมรีบส่ายหน้า เรียกสติตัวเอง 'มึงคิดว่ากูไม่รู้ประเพณีบ้าง ของแก๊งเอกการแดงอย่างพวกมึง หรือไง'

'กู...'

'กูคิดอยู่แล้วว่าสักวันการด์มันต้องตกเป็นเหยื่อเรื่องของขวัณวันเกิด สุ่มคุนอนหาไรนี่...แต่ถ้ามีกูอยู่...' ริมฝีปากของไอ้ (ควาย) ธนูเฉียดริมฝีปาก ผมไปเพราะมันก้มหน้าลงมากะชิบที่ข้างหูของผม '...เรื่องนั้นมันจะไม่มีวัน

เกิดขึ้น'

'โอเคๆ' ผมพยายามผ่อนคลายหัวใจตัวเองให้สงบ...แม้ว่าไอนี้มันจะไม่ไหลตเป็กผมเลยสักนิด แต่การที่มันมีลำตัวส่วนสัดที่โคตรจะไซ้แถมมันฮ็อต ผมก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตัวเองก็เริ่มจะมีอารมณ์นิดๆ เหมือนกัน

ท่าทางของเราสองคนมันหมิ่นเหม่...อกเกร่งของหนูอยู่ในสายตามผม เช่นเดียวกับใบหน้าซึ่งเทวดาบนสวรรค์ตั้งใจครีเอตมนุษย์เพศชายผู้นี้อย่างเต็มที่ ให้อัศจรรย์...ผมเปลือกลืนน้ำลายอีกรอบแล้ว

'ปล่อยกูได้มั้ย กูขอโทษ' ผมขอมันดีๆ แม้ว่าจะไม่ชอบชื่อนี้มัน แต่ถ้าผมไปกวนอารมณ์มันตอนนี้ อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ และถึงความต้องการทางธรรมชาติของผมกำลังดันเร้าว่า อยากให้มันเกิดขึ้น...แต่ในความเป็นจริง แล้วมันไม่ได้เกิดขึ้นง่ายอย่างนั้น

'มีงบอกให้กูปล่อย แต่ทำไมมึงดู...อยาก' หนูกะพริบตาปริบๆ มองผม 'นี่มึงเห็นกับทุกคนเลยหรือยัง'

สีหน้าของมันลดความโหดลงอย่างเห็นได้ชัด เขี่ย...ทำไมแหม่งคุณน้ารัก ขึ้นมาซะจั้น

มันดูสวยสดงดงามขนาดนี้ ถ้าลองได้ 'หลัง' มันสักครั้งผมก็โอเคนะ... โอ้ย แค่ความคิดชั่ววูบทำไมถึงทำให้ผมรู้สึกตื่นไปทั้งตัวแบบนี้ด้วยละ 'แล้ว...'ได้มั้ย' ผมลองถามหยั่งเชิงด้วยน้ำเสียงกระเส่า เห็นอย่างนี้ ผมก็ออยเหยื่อเก้งนะชอบอก

หนูดูสิเง...มันรู้ตัวว่ามันไม่ใช่แนวที่ผมชอบ และผมก็รู้ตัวเองดีด้วยว่า ไม่ได้ชอบแนวอย่างมัน แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ในเมื่อทุกอย่างมันพร้อมและเป็นใจซะขนาดนี้ มีความสัมพันธ์กันคืนเดียวดูบ้างมันจะเป็นอะไรไป

เราสองคนเป็นแค่เพื่อน (ซิง) แบบห่างๆ...ไม่ใช่คนใกล้ชิดอะไรกันสักหน่อย

ผมมองใบหน้าที่อยู่เหนือร่างของผม มันใช้ความคิดอยู่ประมาณเกือบหนึ่งนาทีเห็นจะได้ ริมฝีปากของมันเริ่มหยักยิ้ม ความเจ้าเล่ห์ที่หายไปครู่หนึ่ง กลับมาปรากฏบนใบหน้าของมันอีกครั้ง

'ติดปัญหาอยู่อย่าง' มันพูดพร้อมส่งสายตาที่ดูเจเนจัด...บ่งบอกชัดเจนว่าเคยชินกับการคุยเรื่องลามกบนเตียงกับใครสักคนเป็นอย่างมาก

'อะไรวะ'

'ก็เราเป็นรุกเหมือนกันไง'

'อัสดี รู้สึกเหมือนได้ยืนเสียงฟ้าผ่า!'

'ทำต่อได้ปะล่ะ' ธนูเริ่มใช้ขาตัวเองขยับมาสัมผัสกับขาของมิ่งขึ้นๆ ลงๆ จนผมเสียววาบ

'ทำได้...ถ้ามึงยอมให้กูเสียบ' ผมชักจะมีอารมณ์ขึ้นมาแล้ว...อารมณ์หวาดระแวงนะ กลัวไอ้เหี้ยนี้แหม่งเป็นฝ่ายเสียบผมมากจริงๆ นะ

โอ้ย...กูไม่เคยโดนแบบนี้มาก่อน!

ในฐานะหัวหน้าแก๊งเกกการแสดงที่โคตรคูล (ไว้คิดชื่อแก๊งสั้นๆ ได้เมื่อไหร่จะมาบอกอีกที) ผมไม่สามารถเป็นรับได้จริงๆ โดยเฉพาะเป็นรับให้กับไอ้คนที่ผมไม่ชอบที่หน้าคนนี้ (แม้จะชมว่ามันหล่อก็เถอะ...โอ้ย ทำไมกูย่อนแอ)

'หิ' ธนูขยับริมฝีปากของมันมาใกล้ริมฝีปากผม 'ไม่มีใครบนโลกใบนี้เสียบกูได้ทั้งนั้น'

ฉิบหายแล้ว

ผมนี่ก็แปลก...ทำตัวอ่อนเปลี้ยอยู่ใต้ร่างของมันทำไมตั้งนานสองนาน บางทีผมอาจจะชอบมองใบหน้างดงามของมันมากก็ได้ มุมนี้มันดีนี่หว่า...

ในที่สุดผมก็ได้ฤกษ์ดินพลงานสักที 'ไอ้เหี้ย มึงปล่อยกูเลย'

'ถ้ามึงดินหลุดได้ กูก็จะปล่อยมึงไป' ธนูจับมือที่อยู่นิ่งสนิทของผมแน่นขึ้น พร้อมๆ กับใช้ขาคัดต้นขาของผมเอาไว้ไม่ให้ดินหนีไปไหน 'ลองเปลี่ยนหน่อยจะเป็นไร มึงรุกมาทั้งชีวิตแล้ว มันน่าเบื่อออก'

'มึงสิเปลี่ยน กูไม่เปลี่ยน'

...

'ถ้ามึงเปลี่ยน กูยอมทำกับมึงเลยเข้า!'

ธนูหัวเราะอย่างขื่นๆ 'ดูเหมือนมึงจะยังอยากทำกับกูอยู่นะ'

'ก็...ใช่ไง แค่มึงเปลี่ยน' โว้ย แรงมันเยอะจังวะ...ผมดินยังงี้ก็ดินไม่หลุด

'กู'ไม่เปลี่ยน'

'กู'ก็ไม่เปลี่ยนเหมือนกัน!

'ดี' ธนูก็ม้วนหน้าลงมาขบริมฝีปากกลางของผมเบาๆ ทำให้ผมหยุดตื่นและ
นิ่งฟังได้ครู่หนึ่ง 'แต่กูก็ไม่อยากข่มขืนพวกเอกการแสดงอย่างมึง'

ผมต้องดีใจใช่ไหม...! ให้อีเหียนนี่มันเพิ่งพูดคำว่า'ไม่อยากข่มขืน!' (ประชด)

'ในเมื่อเราต่างก็อยากได้กันและกันทั้งคู่...ฉันจะมาพีดักัน...ใครคิดใคร
ได้คนนั้นก็ได้หลังของอีกฝ่ายไป'

ข้อเสนอน่าสนใจ...แต่เรื่องแรงและพละกำลังผมเสียเปรียบ! ให้อีเหียน
เยอะ เชื้อผมดี

'เอาใจดีน้ำ' ริมฝีปากของธนูขยับเข้ามาลากไล่ไปตามไบหน้าของผม
จนผมรู้สึกอูบวาบ ตัวของมันเป็นหอมมากซะจนสติผมขาดกระเจิง

ผม...

คือผม...

ผมอยากจะ

ผมกลืนน้ำลาย (เป็นครั้งที่ล้าน)...มองดูไบหน้างดงามของธนูเวลาที่มัน
อยู่ใกล้ๆ ความต้องการของผมเริ่มแสดงออกมาทางสีหน้า 'ไหนจะความเป็น
ผมเบื่อง่ายที่เริ่มกลับมาแข็งซึ่อีกครั้ง'

ธนูชะงัก ก่อนจะหยักยิ้มเมื่อมันรู้สึกได้ถึงส่วนนั้นของผม...

'ก็ได้' ผมรับข้อเสนอ อีกฝ่ายหนึ่งไปสักพักก่อนที่จะยกมือทั้งสองข้างขึ้น
เพื่อให้ผมลุกขึ้นนั่งได้ มันพูดง่ายดีแฮะ 'ไม่มีการเอาวัดเอาเปรียบด้วย' ถ้าสู้แรง
อีกฝ่ายไม่ไหว...เราทั้งคู่ต้องไม่ฝัน...ตกลงมัย'

'แน่นอน' ธนูยักไหล่

'มันจะไม่ใช่การข่มขืนด้วย'

'มันคือความสมัครใจ'

ผมกับมันมองหน้ากัน...ไม่รู้ทำไมความปรารถนาของผมถึงได้พวยพุ่ง
และล้นปรี่จนเต็มอกขึ้นมากะทันหันแบบนี้ อาจเป็นเพราะธนูหยุดทำสีหน้า
แบบสัญญาณจากนรกกลายเป็นสีหน้าสัญญาณจากสวรรค์แทน

มันก็อยากได้ผมวะ...

มือของมันรั้งท้ายทอยของผมให้เข้าไปใกล้...เราทั้งคู่มองสบตากัน
ในระยะห่างไม่ถึงห้าเซนติเมตรนั้น จนกระทั่งริมฝีปากของเราค่อยๆ สัมผัสกัน...

เดี๋ยวก่อนนะ

เดี๋ยว...

เตี้ย มันต้องไม่ใช่แบบนี้ดิ

ความรู้สึกหวานลอยตลบอบอวลไปหมดทั้งๆ ที่เราทั้งคู่ไม่ได้มีความรู้สึก
ลึกซึ้งอะไรต่อกัน มันผิดแปลกไปหมดเพราะผมรู้สึกได้ว่ารสชาติของจูบนี้
ไม่ได้ให้แค่ความปราวณาทาทางกายเพียงอย่างเดียว จังหวะการดูดดูดริมฝีปาก
รวมไปถึงการที่ลิ้นของเราทั้งคู่เกี่ยวกระหวัดนั้นมัน...ให้ความรู้สึกหวานจน
เกินไป

...แม่งไม่ใช่เธอ

ตอนที่ผละออกจากกัน ผมกับธนูมองหน้ากัน ต่างฝ่ายต่างงุนงง...

'มึง...' ผมค่อยๆ กระซิบบอใบหน้าของอีกฝ่ายยังคงห่างกับผมไม่เท่าไร
หัวใจของผมเต้นตึกตักแรงมากจนผมนึกประหลาดใจตัวเอง 'มึงหวานกับกู
ไปเปล่า'

'มึงนั่นแหละหวานก่อน' ธนูสวนกลับมาด้วยเสียงแผ่วเบาเช่นเดียวกัน
'กูไม่ใช่เซบิีกมึงไม่ใช่เธอ'

'เพราะมึงเริ่มจูบแบบนี้ก่อนมั้ง'

'เธอวะ'

'อึดอัดกับเหล็กดัดฟันกูมัย' แล้วผมจะไปสนใจความรู้สึกของแม่งทำไมกัน

'ไม่' คำตอบทันควันของมันทำเอาหัวใจของผมแทบจะหยุดเต้น 'เหมือนกู
จูบกับเด็ก ม.ปลาย เลย'

บรรยากาศแบบนี้มันไม่ใช่เธอ...สิ่งที่มันควรเกิดขึ้นต้องเป็นการปะทะ
ผลัดให้ล้ม ชกให้หน้าหงาย หรือแม้กระทั่งแขนพาดพันกันไปมาไม่ใช่เธอวะ

'หน้าลูกครึ่งของมึงนี่...' ท้ายประโยคของธนูแผ่วลงไปราวกับไม่กล้า
พูดต่อ

กลุ่มของผมมีประเพณีที่ปฏิบัติกันมาหลายปี
เมื่อถึงวันเกิดของใครคนใดคนหนึ่งก็จะให้ของขวัญเป็น 'การลุ่มก้อนอ่อน'
เพราะมั่นใจว่าพอเราต่างก็รู้ใจและระเอียดของเพื่อนเป็นอย่างดี
จริงๆ ผมก็ไม่ได้ตื่นเต้นอะไรเมื่อวันคล้ายวันเกิดเวียนมาถึง
เพราะรู้ว่าเพื่อนๆ ก็คงจะพาหุ่นน้อยเอบางหน้าสวยมาให้เหมือนเช่นเคย
แต่แล้วก็เริ่มมีอาการใจเต้นขึ้นมาทันทีเมื่อพิจารณาจากคำใบ้ที่เพื่อนให้มา
ของขวัญอาจจะจะเป็นเพื่อนร่วมคณะอย่าง**การ์ด**ที่ผมแอบเล็งไว้ตั้งแต่ปีหนึ่ง
ได้แต่มองอีกฝ่ายมาตลอดสามปี... จะจับก็ไม่ได้ จะขอให้เซ็นเล่นๆ ก็โดนเขม่นกลับมา
เพราะเพื่อนสนิทของการ์ดใคร่ทอด ที่สำคัญคือผม-หมิ่น-ชี-หน้า-มัน
หล่อ รวย หุ่นดี กวนโอ๊ย **สนุก**เองไม่ใช่ใคร หึ ต่อให้ตายผมก็ไม่มีทางเป็นมิตรกับมันแน่ๆ
ด้วยเหตุนี้จึงไม่เคยได้ทำความรู้จักกับการ์ดจริงๆ จังๆ พอคิดว่าจะเป็นคนนี้ที่รออยู่ก็เลยตื่นเต้นสุดๆ
บ๊องการ์ดดด พี่**สนุก**มาแล้วครับบบ (อายุเท่ากัน แต่มารักษานานนี้ไม่เรียกชื่อได้ไง)
ทว่า... ดูเหมือนความบรรลี่ยจะมาเยือน เพราะเมื่อผมเข้าไปในห้องที่เพื่อนเตรียมไว้ให้
ลงมือแกะของขวัญ ใช้มือสั้นๆ ลูบๆ คลำๆ ดูแล้ว... โหละ หุ่นตัวบางร่างน้อย
แม่เจ้า มีแต่กายรูปผู้ดีและบิกบิน!!!

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2297-9

9

786160 622979

ราคาชุดละ 539 บาท